

KIYAMET ALÂMETLERİ*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Hamden kesîran tayyiben mübâreken fîh, alâ külli hâlin ve fî külli hîn... Kemâ yenbağî licelâli vechihî ve li-azîmi sultânih... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidinâ muhammedin ve alâ âlihi ve sahibihî ve men tebiahû biihsânin ecmaîne't-tayyibîne't-tâhirîn...

Emmâ ba'dü, fa'lemû eyyühe'l-ihvân... Feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llâh... Ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu teâlâ aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesetin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin ve sâhibehâ fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasılı ile'nnebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

إِنَّ الرِّفْقَ يُمْنٌ وَإِنَّ الخُرْقَ شُومٌ وَإِنَّ اللَّهَ تَعَالَى إِذَا
أَرَادَ بِأَهْلِ بَيْتٍ خَيْرًا أَدْخَلَ عَلَيْهِمْ بَابَ الرِّفْقِ
وَإِنَّ الرِّفْقَ لَمْ يَكُنْ فِي شَيْءٍ إِلَّا زَانَهُ وَإِنَّ الخُرْقَ
لَمْ يَكُنْ فِي شَيْءٍ إِلَّا شَانَهُ

(الخرائطي في مكارم الأخلق عن عائشة)

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

RE. 100/3 (*İnne'r-rıfka yümnün, ve inne'l-hurka şü'mün, ve inna'llâhe teâlâ izâ erâde bi-ehli beytin hayran, edhale aleyhim bâbe'r-rıfka; ve inne'r-rıfka lem yekün fî şey'in illâ zânehû, ve inne'lhurka lem yekün fî şey'in illâ şânehû*) *Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.*

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin selâmı, rahmeti ve bereketi cümlenizin üzerine olsun... Allah-u Teâlâ Hazretleri sizi dünyanın ve ahiretin her türlü hayırlarına erdirsin... Muradlarınızı ihsan eylesin... Cümlenizi cennetiyle, cemâliyle müşerref eylesin...

Peygamber-i Zîşanımız, serverimiz, rehberimiz Muhammed-i Mustafâ (*aleyhi efdalü's-salevâti ve ekmelü't-tahiyyât ve't-teslimât*) Efendimiz'in mübarek sözlerinden, hadîs-i şerîflerinden size bir demet okumak, izah etmek, ikram etmek üzere toplanmış bulunuyoruz.

Bu hadîs-i şerîflerin okunmasına ve izah edilmesine başlamadan önce, evvela Peygamber Efendimiz'e bizlerden bir hediye-i Kur'aniyye olsun diye; sonra onun bütün mübarek âline, ashâbına, etbâına ve hassaten mânevî irşad makamının varisleri olan ulemâ-i muhakkikîn ve evliyâullah u mukarrabînin ruhlarına; Ebû Bekr-i Sıddîk ve Aliyy-i Murtazâ ve sâir sahâbe-i kirâm (*rıdvanu'llâhi teâlâ aleyhim ecmaîn*) hazeratından şeyhimiz Muhammed Zâhid-i Bursevî'ye kadar dünyadan gelmiş geçmiş göçmüş ne kadar sâdât ve meşâyih-i turuk-u aliyemiz, evliyâullah mürşid-i kâmillerimiz

varsa onların ruhlarına hediye olsun diye;

Bu hadîs-i şerifleri bize kadar nakil ve rivayet eylemiş bulunan bütün hadis alimlerinin ve râvilerin ruhlarına; ve eseri te'lif eylemiş olan Gümüşhaneli Ahmed Ziyâüddin Hocamız'ın ve kendisinden feyiz aldığımız Hocamız Muhammed Zâhid-i Bursevî'nin ruhlarına hediye olsun diye;

Bu beldeleri fetheden fatihlerin, Fâtih Sultan Mehmed Hanın, şehidlerin, gazilerin, mücahidlerin ruhlarına hediye olsun diye; bu beldeyi düşmanlardan korumuş ve temizlemiş olan mübareklerin ruhlarına hediye olsun diye;

Cümle hayır ve hasenât sahiplerinin ve bilhassa içinde toplanıp, ibadet edip hadis-i şerifleri okuduğumuz şu caminin bânîsi İskender Paşa Hazretleri'nin ve tekrar tekrar tamir ve tevsi eyleyenlerin kendilerinin ve geçmişlerinin ruhlarına hediye olsun diye;

Uzaktan yakından bu dersi dinlemeye koşarak gelen siz değerli kardeşlerimizin ahirete göçmüş olan bütün müslüman geçmişlerinin, âbâ ü ümmehât, ecdâd-u ceddât, akraba u taallûkat, ihvân u ehavât, evlâd ü zürriyâtlarının ruhlarına hediye olsun diye;

Biz yaşayan mü'minler de Rabbimizin rızasına uygun ömür sürelim, sünnet-i seniyye-yi Nebvî'ye temessük eyleyip, Kur'ân-ı Kerîm'in yolunda yürüyüp, Rabbimizin sevdiği kullar olalım, iki cihan saadetine erelim diye bir *Fâtiha*, üç *İhlâs-ı Şerîf* okuyalım,

öyle başlayalım! .....

a. Cennet Bahçelerinden Faydalanın!

Ahmed ibn-i Hanbel ve Tirmizî Enes ibn-i Mâlik RA'dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:¹

إِذَا مَرَرْتُمْ بِرِيَاضِ الْجَنَّةِ فَارْتَعُوا قَالُوا وَمَا
رِيَاضُ الْجَنَّةِ قَالَ حِلَقُ الذِّكْرِ

(حم. ت. هب. عن أنس)

(*Îzâ merartüm bi-riyâdı'l-cenneti, fe'rteù*)
“Sizden biriniz cennet bahçelerine uğrarsa, orada gezinsin, safa sürsün, o bahçeden faydalansın!” buyurmuş. (*Kâlû*) Demişler ki: (*Ve mâ riyâdu'l-cenneh*) ‘Cennet bahçeleri nedir ya Rasûlallah?’ (*Kâle*) Bu konudaki üç hadîs-i şeriften birisine göre buyurmuş ki: (*Hileku'z-zikri*) “Zikir halkalarıdır. Cennet bahçeleri, *Allah Allah* denilen, *Lâ ilâhe illâ'llâh* denilen zikir meclisleridir.” Ama “zikir” denilince sadece “Allah Allah” demek değil, ilim, Kur’ân, hepsi de zikrin içine girer. Ondan sonra başka bir rivayette:²

¹ Tirmizî, *Sünen*, c.XI, s.415, no:3432; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.150, no:12545; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.I, s.398, no:529; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.290, no:6500; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.VI, s.155, no:3432; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.290, no:6500; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Deylemî. *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.268, no:1044; Abdullah ibn-i Amr RA'dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.I, s.437, no:1882; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c. IV, s.81, no:2820.

² Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XI, s.95, no:11158; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.X, s.138, 28695; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.IV, s.82, no:2821.

قَالَ مَجَالِسُ الْعِلْمِ

(طب. عن ابن عباس)

(Kàle; Mecâlisü'l-ilm) “İlim meclisleridir.” buyurmuşlar. Meselâ, şu meclis cennet bahçesi oluyor; belli olmaz.

Başka bir rivayette de:³

قَالَ الْمَسَاجِدُ

(ت. عن أبي هريرة)

(Kàle: El-mesâcidü) “Mescidlerdir.” buyurmuşlar.

Öyle anlaşılıyor ki, hadîs-i şeriflerden çıkan hüküm o ki buraları mânevî bakımdan cennet bahçesi gibidir.

Ayet okunan, hadis okunan, fıkıh meseleleri konuşulan, dinî hususların anlatıldığı meclisler Çamlıca'dan da, Emirgan'dan da Boğaz kenarından da daha güzel, daha sefalı. Çünkü cennet bahçesi! Onun için, müjdeler olsun ahireti tercih edip, cennet bahçelerine gelenlere ne mutlu! Allah büyük sevaplar versin...

Karşıyaka'da bir doçent kardeşimiz var:

“—Kimin evinde Gümüşhaneli Ahmed Ziyâüddin Hocamız'ın bir kitabı yoksa, yazıklar olsun!”

³ Tirmizî, *Sünen*, c.XI, s.414, no:3431; Ebû Hüreyre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VII, s.651, 20739; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.IV, s.82, no:2822.

demiş, böyle bir söz söylemiş. “O mübarek alimin hiç olmazsa bir kitabı evinde bulunmalı!” demiş. Onunla ilgili çalışmalar yapmak istiyorlarmış.

Gümüşhaneli Ahmed Ziyâüddin Hazretleri için biz Hâcegân’da büyük bir toplantı yaptık. Herkesi çağırdık; bakanlar, milletvekilleri geldiler. Gümüşhaneli olan herkesi çağırdık. Orada güzel şeyler konuştuk. Hatta Gümüşhaneli Hocamız’la ilgili çalışmalarını bundan sonra kim takip etsin, kime bağlantı kurma vazifesi verilsin dedik, Mikdad Kutlu Hoca seçildi.

Gümüşhaneli Hocamız için, ruhu şâd olsun diye düşünüyoruz ki: Gümüşhane’de bir külliye, Kur’an kursu, cami, kütüphane... yapalım. Fakat o arkadaşlar dediler ki;

“—İstanbul’da beş yüz bin Gümüşhaneli var!”

O zaman İstanbul’da da bir külliye kuralım, ille Gümüşhane’de kurulacak diye bir şart yok! Zaten kendisi Gümüşhane’yi bırakmış İstanbul’a ilim öğrenmeye, ilim öğretmeye gelmiş. Kendisi bıraktıktan sonra, bizim de Gümüşhane’de değil de İstanbul’da bir külliye yapmamız uygun olacak, bir güzel külliye kuralım diye gittik, bir iki yere de baktık.

Allah mânevî makamını a’lâ eylesin... Gümüşhaneli Hocamız tam vefat edeceği zaman başında bekliyorlar, kendinden geçmiş. Hani koma diyorlar, o halde şu sözleri söylemiş, öyle vefat etmiş:

“—Hepsini isterim yâ Rabbe’l-âlemîn, hepsini isterim...” Artık kendisine ne ikram edildiyse,

ne teklif olunduysa...

Meselâ, “İhvanından hangilerini bağışlayayım?” filan mı denildi, nasıl olduysa... Veyahut “Şunları şunları, hangi ikramları istiyorsun?” denince:

“—Sen Ekremü’l-ekremîn’sin, hepsini isterim yâ Rabbi!” demiş, öyle vefat etmiş.

Allah makamını a’lâ etsin, bizi de sevdiği kullarının yolunda eylesin. Hâsılı onun kitabının, işte böyle mübarek bir zâtın yazdığı kitabın 100. sayfasında, 3. hadîs-i şeriften devam ediyoruz.

Hadîs-i şerîfi Hz. Âişe-i Sıddîka Vâlidemiz rivayet etmiş. Hz. Aişe Anamız çok alim bir valide, çok alim bir kimse. Hanım ama hanımların da nasıl alim olacağıнын misali.

Bizim İskenderpaşa camimiz, ilk yapıldığı zaman bu kadar geniş teşkilatlı değildi. Mehmed Zahid Kotku Hocamız haftanın belli günlerinde hanımlara ders koymuştu. Haftada bir gün derse gelirlerdi ama başka zaman namaz kılmaya gelseler bile abdest alacak yer yok, namaz kılacak ayrı yer yok; şuradan gelecekler, merdivenden çıkacaklar, yukarıda kılacaklar... Cemaat kalabalıkça aralarından geçecekler, inmek isteseler cemaat çıktıktan sonra çıkacaklar...

Olacak gibi değil. Hemen biz tedbirler aldık, camiye büyüttük, hanımlara yerler hazırladık. Şimdi hanımlar da dinliyorlar. Çünkü hanımların da İslâm’ı öğrenmesi lazım. Hatta elzem, çok mühim!

Neden? Hanımlar ayrı bir âlem, erkekler bir ayrı bir âlem. Hanımlara da İslâmî bilgilerin gitmesi lazım. Hanımların da, hanımlarımızın, kızlarımızın da Hz. Aîşe Anamız gibi alim olması lazım.

Ne güzel. Hz. Aîşe Vâlidemiz her ilimde çok ileriymiş. Tıpta bile ileriymiş. Tıbbı da çok iyi bilirmiş, İslâmî ilimleri de çok iyi bilirmiş.

Hem de kadınlar arasında fetva vermek salâhiyetine sahip olacak kadar yükselen bir kimse. Sahabeden çok fetva veren yedi kişi var, bir tanesi Hz. Aîşe Anamız. En başlarda gelen isimlerden. Allah şefaatine erdirsin, o rivayet etmiş. Gözümün önüne geliyor.

Elinde imkânları varmış. Hizmetçisine demiş ki; “—Al şunu, bir tabak, filanca fakirin evine gönder. Götür, fukaracıklar yesinler. Sonra, şu tabağı da falancaya gönder. Şu tabağı da falancaya gönder...”

Gündüz, elindeki yiyecek-içecek imkânının hepsini göndermiş. Akşam ezanı okunmuş, meğerse kendisi de oruçluymuş, hizmetçisi de oruçlu. Hizmetçisi edebinden susmuş ama artık dayanamamış, demiş ki:

“—Mübarek validemiz, bir tabak da kendine ayırsaydın ya!.. Belki kendisi için değil de ona acıdığı için söylüyor. “Bir tabak da kendine ayırsaydın, hepsini dağıttın, şimdi hem oruçlusun hem de iftar edecek bile bir şey bırakmadın!”

Boynunu bükmüş, demiş ki:

“—Önceden söyleseydin onu da yapardım. Aklıma gelmedi.” demiş.

Kendisi aklına gelmiyor; başkasına iyilik yapıyor, başkasına dağıtıyor. Oruçlu, yanında akşama kendisinin orucunu açacak şey bırakmıyor.

Biz hayır yapıyoruz, siz hayır yapıyorsunuz; Allah razı olsun. Yapıyoruz ama evin içi gıda dolu! Buzdolabı dolu, kiler dolu, kese, cep dolu, her şeyimiz var el-hamdü lillâh da birazcık, hem de kötü tarafını, yemeyeceğimiz tarafını veriyoruz. Halbuki Kur’ân-ı Kerîm’de buyuruluyor ki:

لَنْ تَنَالُوا الْبِرَّ حَتَّى تُنْفِقُوا مِمَّا تُحِبُّونَ

(آل عمران: ۹۲)

(*Len tenâlü’l-birre hattâ tünfikù mimmâ tuhibbûn*) “Sevdiğiniz şeyleri Allah yolunda sadaka olarak, zekât olarak infak etmedikçe birr ü takva ehli, has müslümanlar derecesine ulaşamazsınız.” (Âli İmran, 3/92)

İyisini vereceksin, kötüsünü değil.

“—Hadi şu kurtlu hurmaları ayır, bunları fukaraya ver.”

Zaten çöpe atacaktın, fukara almazsa çöpe atacaktın, fukaraya veriyorsun. İyisini, kendi yediğini versene! İyisini vermesi lazım.

Az önce buraya gelmeden dersten önce, Mali’den gelmiş olan müslüman kardeşlerimizle konuştuk.

Mali, Batı Afrika’da bir İslâm ülkesi. Nüfusun

yüzde 95'i müslüman olan bir ülke. Herhalde sekiz-on milyon da nüfusu varmış, iyi. Bir tek üniversite yokmuş, bir tek üniversite yok!

Ne olacak?

Cahil kalacak, mütehassıs olmayacak, müslümanlar bilgili olmayacak! Yüzde 95'i müslüman olan bir memleket, müslümanların diyarları ilim diyarı olması lazım; bir tek üniversite yokmuş!

Diyor ki:

“—Acaba buraya talebe gönderebilir miyiz? Acaba onlara burs sağlayabilir miyiz?”

Sağlarız, ama bir kişiye, iki, üç kişiye bakarız; onu da teklif edelim. Bize beş kişi gönderin, arkadaşlarımızla konuşur, onları burada okuttururuz, tamam. Ben de dedim ki:

“—Biz oraya üniversite kuralım!”

Bize yakışan odur. Biz ağabeyiz, biz 60 milyonuz. Onların memleketinde bir tek üniversite yok, bizde üniversitelerin sayısını, fakültelerin sayısını ben bilemiyorum.

Onların memleketinde bir fotoğraf çekmişler, baraj yapacaklar, baraj filan değil, bent, küçük, su toplama duvarı yapacaklar, onun resimlerini çekmişler. Bizde bunların hayaline sığmayacak kadar yüksek duvarlı barajlar var, 250-290 metre duvarı olan barajlar var.

290 metre ne demek düşünebiliyor musunuz?

Beyazıt Kulesi 80 metre. Kaç tane Beyazıt Kulesi yüksekliğinde duvar yapmışız, arkasında su birikiyor.

Bizim memleketimiz daha gelişmiş. Bizim oraya üniversite kurmamız lazım. Kurabilir miyiz? Kurarız.

Hoca var mı?

Evelallah, on tane üniversite kuracak kadar arkadaşımız var, ihvanımız var. Mütedeyyin, eli tesbihli, namazlı niyazlı doçentimiz, profesörümüz var. El-hamdü lillah! Fedakârlık yaparlarsa gideriz, kurarız, o kardeşlerimizi yetiştiririz. Onlar da memleketlerinde nasıl kuvvetleneceklerini, zenginleyeceklerini, nasıl rahat edeceklerini bilirler.

“—Su akıyormuş da, su azmış da, ziraat bitmiyormuş da...”

Olsun. İsviçre’de de bir şey yok ama adamlar dağın başında nasıl ayarladılar, dünyanın en zengin ülkesi haline getirdiler? Bu bir bakıma bir program, programlama, planlama, teşkilatlandırma meselesidir. Bir de muhabbet meselesidir. Müslüman müslümanı severse, muhabbet ederse bunlar olabilir. Olması lazım.

“—Biz kendimizi kurtardık...” Gemi battı, yolcular dağıldı.

Gemi neydi? Hilafetti, Osmanlı Devlet-i Âliyye’siydi. Gemi battı, herkes denize saçıldı. Biz kendimizi kurtardık, kocaman, tamam, brandalı, motorlu, kürekli bir filika bulduk. Biz denizden çıktık, tamam, canımız salim... Denizdekileri kurtarmamız lazım. Onlar da bizim müslüman kardeşlerimiz. Gayrimüslimler dünyanın neresinde hristiyan varsa gidip onu kayırıyorlar, buluyorlar, kalkındırıyorlar. Biz de

öyle yapmamız lazım.

Her şeyin temeli ilim! Dinin de temeli ilim dünyanın da temeli ilim. Her şey ilimle oluyor. Onun için Hz. Aişe Anamız RA nasıl hanımların en alimlerinden nümune bir validemiz ise, bizim kendi hanımlarımızın da öyle alim olması lazım. Bizim de alim olmamız lazım, sizin de alim olmanız lazım. Ondan sonra da ilmimizi uygulamamız lazım.

Biliyoruz Mali diye bir ülke var, fakir... Biliyoruz Somali diye bir ülke var, perişan... Biliyoruz Çeçenistan var, Sancak var, Makedonya var, Bosna var, Kırım var, Türkmenistan var...

Bir arkadaş Türkmenistan'a üç sene kalmaya gitmiş... Neresinden haber gelirse yüreğiniz parçalanıyor. Türkmenistan'a üç sene çalışmaya gitmiş, niyeti o. Kalkmış gitmiş.

Dün bir arkadaş anlatıyor: Üç sene çalışacak, ayda da kendisine üç bin dolar maaş verecekler. İki gün durmuş, geri gelmiş. Üç bin dolar, bayağı bir para, oyuncak değil. Çok azıyla orada geçinir, geriye kalanı cebine kalır, biriktirir. İki gün kalmış, dönmüş.

Neden? Hayat şartları, konforu yok.

Ben Türkmenistan'ı merak ettim, canım Türkmenistan'a gitmek istiyor. Bir göreyim bakayım bu insanların kaçtığı, bu fukara diyarı neymiş? Sen hacca gitmedin mi kardeşim? Arafat'ta, çadırda kalmadın mı? Müzdelife'de taşın üstüne uzanıp yatmadın mı? Yaya yürümedin mi? Tozlara bulanmadın mı? Hiç mi fakirlik görmedin? Üç gün dayanamamış da iki

günde dönmüş. Üç sene gidecekti, iki günde dönmüş. Ben merak ettim. Ama anlaşılıyor ki perişan bir ülke...

Türkmenistan, perişan; Mali, perişan; Somali, perişan... Nerede Müslümanlar çoğunlukta ise emperyalistler canına okumuşlar, perişan. Kaymaklı kısımları bölmüşler, almışlar. Şurası kaymağı, kaymağını alırsan yemeğin tadı kalmaz. Adam, önüne tabak konulduğu, çanak konulduğu zaman, etleri karşı taraftan alırsa; yemeğin etlerini sen aldın, ötekiler ne yiyecek? Geriye bir şey kalmadı. Hadi bakalım, işin yoksa uğraş.

Öyle yapmışlar. Nerede petrol var, kapmışlar. Suudi Arabistan'da Aramco var. Kuveyt var, Birleşik Arap Emirlikleri,

Katar, Bahreyn var...

Neden? Petrol var da ondan. Oraları bölmüşler. Bölüm bölüm bölmüşler, kendilerine almışlar, öbür tarafı da bırakmışlar. Ürdün var, kocaman arazi; bir şey yok, fakir. Somali vs. öyle. Bir de fakirlik ayrı, cahil bırakmaya gayret etmişler.

Bir eğitim dergisinde okumuştum, Fransa'da iki çeşit eğitim varmış: 1. Kendileri için eğitim. 2. Müstemleke eğitimi.

Kendileri çocuklarına en modern şeyleri öğretiyorlar. Müstemlekelerde en iptidaî öğretimi yapıyorlar. Öğretiyor gibi görünüyor yine ama hâlâ mühendisler sürgülü cetvel kullanıyorlarmış. Ya sürgülü cetvel tarihe karıştı, müzelerde. Şimdi sürgülü cetvel kim kullanır? Tık tık tık tuşlara basıyor, elindeki makineden hesabı şıp çıkartıyor. Sürgülü cetvel

mi kaldı şimdi?

Neden? Müstemlekedir, sömürecek! İnsanı uyanmasın, tahsilli olmasın, memleketine sahip çıkmasın. Eğitim iki çeşit: Bir, kendileri için lüks, güzel, kıymetli... Bir de ezilen fukara için, orası fena...

On milyon nüfuslu bir yerde bir üniversite yok. Bu bizim vebalimizdir. Bizim oraya üniversite kurmamız, gidip orada üniversite kurmamız lazım.

Muhterem kardeşlerim!

İlim öğretmemiz lazım, ilim öğrenmemiz lazım. Çocuğumuza, taşralımıza, köylümüze, şehirlimize...Bizim Doğu Anadolu'dan, birisi çobanken yetişiyor, Amerika'da profesör oluyor, icat yapıyor. Okuttun mu olur, dağdaki çoban adam olur!

Arnavutluk'tan baş müftü efendi geldi, heyet geldi. Sancak'tan, Makedonya'dan geldiler. Arnavutluk fakir bir ülke, Sancak mazlum, Makedonya mağdur bir ülke. Çeçenistan'dan misafirler geldi, Çeçenistan baş müftüsü geldi, perişan.

Çok çalışmamız lazım. Hem kesemizi açmamız hem gözümüzü açmamız hem de gayrete gelmemiz lazım.

Birileri köyde spor yapıyormuş, benim rahmetli amcam da tarlada çalışıyor; önünde gitmişler gelmişler.

“—Ne yapıyorsunuz ulen?” demiş.

Köylü ya, köylüce konuşuyor.

“—Spor yapıyoruz.” demişler.

Yedi kilometre oraya koşuyor, yedi kilometre buraya koşuyor, terliyor.

“—Ulen bilmem ne gibi koşacağınıza, bir fakirin tarlasını çapalasanız da biraz bir işe yarasanıza!” demiş.

Maksat ter dökmekse, gel bir fakirin tarlasını çapala, belle... Biz spor yapacaksak böyle yapalım!

Sabahleyin televizyonda haber arıyorum; aerobik, çıplak kadınlar, çıplak erkekler... Kaldır bacağını, salla bacağını, çevir başını... Böyle yapacağına bir fakirin işine yarayacak bir şey yap. Yine terle, yine yorul. Hak yola koştur. Zibidi zibidi, zıpır zıpır, yalan yanlış yollarda...

Spor yapacaksan hayır sporu yap, hayra koş, fukaranın hizmetine gel. Hadi bakalım yolsuz bir yere yol yap, kaldırımsız bir yere kaldırım yap, çamurlu bir yere toprak taşı, dök, düzelt... Çalış, al sana spor; faydalı spor!

“—Salla bacağını, çevir bacağını, kıvır bacağını, yere yat, sırtüstü yat, ayağa kalk, bacaklarını dik...”

Hepsi masal, hepsi hikâye, hepsi müstehcenlik! Hepsi seyirciyi şu kadına baksın diye dümen, oyun; işin gerçeği o. Televizyonuna nefsine hâkim olamayan insanları seyirci olarak kazanma numarası. Hepsi oyun!

İnşaallah biz bir televizyon kurarsak, hiç öyle şey yapmayacağız.

“—Ama senin televizyonunu beğenmezler...”

Allah beğensin... Öyle günahla olmaz.

Hâsılı ilme gayret edeceğiz; kadın erkek, çoluk çocuk çalışacağız. Müslümanlar dünya üzerinde çok mağdur, onların imdadına koşacağız.

Muhterem kardeşlerim!

Artık beynelmilel oluyoruz. Artık Türkiye dar geliyor. Türkiye büyüdü, hudutlar dar geliyor. Ne yapacağız?

Hadi bakalım Mali'ye. Bir heyet, bir grup Mali'ye gidecek. Bir heyet Somali'ye, bir heyet Çeçenistan'a gidecek. Bir heyet Sancak'a, Arnavutluk'a gidecek, çalışacağız.

“—Efendim nüfus planlaması yapalım...”

Vehbi Koç nüfus planlamacısı idi. Türklerin nüfusunu frenlemek için dışarıdan parayı alıyordu. Hiç nüfusunuzu frenlemeyeceksiniz. Çoluk çocuğunuzu çok yapacaksınız, iyi yetiştireceksiniz, göndereceksiniz. Çünkü sen çocuğunuzu yetiştirebiliyorsun. Çocuğun gidecek orada çalışacak. Afrika'yı kurtaracağız, Asya'yı, Amerika'yı kurtaracağız; dünyanın her yerini gülistan edeceğiz. Sömürmeyeceğiz. Sömürmeyeceğiz, hizmet götüreceğiz, Allah rızası için çalışacağız.

b. Halim Selim Olmak Berekettir

Mukaddimede Arapça metnini okuduğum hadis-i şerif, *Râmûzü'l-Ehâdîs* isimli hadis kitabının 100. sayfasındaki 3. hadisi şeriftir.

Hız. Aişe Validemiz'in rivayet ettiği hadîs-i şerifte, Peygamber-i Zîşânımız, serverimiz, rehberimiz, başımızın tacı, gönlümüzün sultanı, Muhammed-i Mustafa SAS ne buyurmuş:⁴

إِنَّ الرَّفْقَ يُمْنٌ وَإِنَّ الْخُرْقَ سُومٌ وَإِنَّ اللَّهَ تَعَالَى إِذَا
أَرَادَ بِأَهْلِ بَيْتٍ خَيْرًا أَدْخَلَ عَلَيْهِمْ بَابَ الرَّفْقِ
وَإِنَّ الرَّفْقَ لَمْ يَكُنْ فِي شَيْءٍ إِلَّا زَانَهُ وَإِنَّ الْخُرْقَ
لَمْ يَكُنْ فِي شَيْءٍ إِلَّا شَانَهُ

(الخراثطى فى مكارم الأخلق عن عائشة)

RE. 100/3 (*Inne'r-rıfka yümnün, ve inne'l-hurka şü'mün, ve inna'llàhe tealâ izâ erâde bi-ehli beytin hayran, edhale aleyhim bâbe'r-rıfka; ve inne'r-rıfka lem yekün fî şey'in illâ zânehû, ve inne'lhurka lem yekün fî şey'in illâ şânehû*)

(*Inne'r-rıfka yümnün*) “Halim selim olmak, yumuşak olmak berekettir.”

Nasıl olacaktı? Halim selim olacaktı, lokum gibi olacaktı. İngilizcesi Turkish delight, tamam mı? Bu, Türkler'in bu kendine

⁴ *Kenzü'l-Ummâl*, c.III, s.54, no:5461; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.VII, s.310, no:6370.

mahsus bir tatlı, başka milletlerde yok. Turkish delight, Türk lokumu.

Nasıl? Yumuşacık. Ne dişi kırar, ne ağzı yorar, lup diye yutarsın. Enerji deposu; bir lokum yuttun mu, seni Kars'a kadar götürür. Enerji, katı yakıt. Sakın arabanın benzin deposuna koymaya kalkma! O zaman da motor berbat oluyormuş; motora suikast oluyormuş. İnsanın yakıtı, insanın katı yakıtı. Lokum gibi olacağız. Tatlımız lokum olduğu gibi huyumuz da lokum gibi olacak.

Peygamber Efendimiz: (*Inne'r-rıfka yümnün*) "Halim selimlik, yumuşaklık berekettir!" diyor.

Yümn; "uğurlu, bereketli" demek. İnsanın halim selim olması uğurdur, berekettir. Karşısı: (*Ve inne'l-hurka şü'mün*) "Sertlik, haşinlik, kaba sabalık, sivrilik de uğursuzluktur, bereketsizliktir."

Nasıl olacakmışız?

Peygamber Efendimiz gibi, Peygamber Efendimiz'in bu hadîs-i şerîfte buyurduğu gibi olacağız. Yumuşak olacağız. Safta omuzlarımız yumuşak olacak:

"—Gel kardeşim sen de yanıma. Olsun, biraz da sıkışalım..."

Safların sıkı makbuldür. Konuşurken yumuşak konuşacağız, yumuşak yumuşak konuşacağız.

Fuzulî'nin bir şiiri aklıma geldi, Mecnun'u anlatıyor. Mecnun çöllerde gezerken bakmış ki bir avcı bir ceylan yakalamış. Ceylan güzel mi güzel, gözleri harika. Ceylan gözlü derler

ya; kendisi de hatları zarif, incecik boynu, bacakları var vs. Ceylan çok güzel, ceylan gibi derler. Yanına yanaşmış, demiş ki;

Yumuşak yumuşak dedi ki, sayyâd

Mecnun gelmiş, Leyla'ya âşık ya! Âşık olan insanın hâli işte böyle hoştur. Boynunu bükmüş, gelmiş, demiş ki:

“—Yazık, bu zavallıyı salıver.” Yumuşak yumuşak demiş:

“—Bak yazık, yakalamışsın bunu ama bu hayvancağızı salıver.” O da diyor ki:

“—Ne yapayım; benim geçimim bundan, ben bunu salarsam ne yiyeceğim, ne içeceğim...”

Aklıma o geldi. Geldi avcının başına, yumuşak yumuşak dedi ki:

“—Sayyâd!”

Sözümüz yumuşak olacak, hâlimiz yumuşak olacak, omuzlarımız yumuşak olacak. Yumuşak yumuşak, rıfk ile, halim selim, kızmadan mülâyemetle hareket edeceğiz. Mülayimlik, rıfk uğurdur, berekettir; haşinlik, sertlik de uğursuzluktur, bereketsizliktir. Haşin olmayacağız.

(Inna'llàhe teâlâ izâ erâde bi-ehli beytin hayran)

“Allah bir evin ahalisine, evin insanlarına hayır istedi mi; ‘Bunlar hayra ersinler, ben bunları hayra mazhar edeyim!’ diye hayrı murad ettiği zaman, *(edhala aleyhim bâbe'r-rıfk)* onlara rıfk kapısını açar. Onlara mülayim olmayı ihsan eder. Onların üzerine, rıfk kapısını açar, onları mülayim insanlar yapar.

“—Şu ev halkını sevdim, bunlar hayırlara ersinler.” diye hayrını istedi mi, onları halim selim insanlar yapar. Hanım halim selim, efendi halim selim, delikanlı halim selim, kız halim selim...

Neden? Allah onların iyiliğini istemiş de bu halim selimliği, rıfkı ihsan etmiş.

Aksi?

Baba haşin, kaşlar çatık, eli sopalı... Hanım haşin, kavgacı, cadaloz... Erkek çocuk haşin, anaya babaya karşı gelir, laf dinlemez... Kız çocuk haşin, söz dinlemez, başını örtmez, manto giymez vs. Allah bu evin hayrını murad etmemiş de bir ceza, bir belâ olarak bunları haşin insanlar yapmış, sert insanlar, sivri insanlar yapmış.

(Ve inne'r-rıfka lem yekün fî şey'in illâ zânehû)
“Rıfk, yumuşaklık, halim selimlik neyin içinde olursa, nereye gelirse orayı ziynetlendirir, süsler. Rıfkın geldiği yer süslenir. *(Ve inne'l-hurka lem yekün fî şey'in illâ şânehû)* Kaba sabalık da neyin içine girse orayı berbat eder! Orası leke olur. Orayı fena eder, kötü duruma düşürür.”

Demek ki Efendimiz iyi huylardan bir tanesini bize peş peşe, birbirini takviye eden cümlelerle beyan etmiş oldu.

Nasıl insan olacağız? Halim selim, yumuşak yumuşak olacağız. Türk lokumu gibi olacağız. Yumuşacık, tatlı olacağız, kızmayacağız, sinirlenmeyeceğiz. Şahsen ben sinirliyim, Allah kurtarsın.

Peygamber SAS Efendimiz'e birisi geldi, sordu, nasihat istedi:

“—Yâ Rasûlallah, bana vasiyet et, nasihat et!” dedi.

(*Lâ tağdab*) “Kızma!” dedi.

Madem nasihat mi istiyorsun; (*Lâ tağdab*) “Kızma!” dedi Peygamber Efendimiz kısaca.

“—Peki ya yâ Rasûlallah, bir daha nasihat et, bir şey daha söyle!” (*Lâ tağdab*) “Kızma!” dedi.

“—Peki ya yâ Rasûlallah, bir daha söyle!”

(*Lâ tağdab*) “Kızma, sinirlenme, sinirli olma!” dedi. Üç defa (*Lâ tağdab*) dedi.

“—Nasıl olayım?”

“—Halim selim ol, yumuşak ol!” buyurdu.

Kızmamak çok önemli. Kendimi söyleyeyim, ben kızıyorum. Ben kendime istediğim kadar çatabilirim, kimse darılmaz çünkü kendime çatıyorum. Size çatsam darılırsınız;

“—Hoca bana çattı. Bir dahaki pazar gelmeyeyim de görsün gününü.” dersiniz.

Size çatmam, kendime çatıyorum.

Ben sinirliyim, ne yapacağım? Kendimi frenleyeceğim. Hadîs-i şerîfte Peygamber Efendimiz; “Sinirli olmayın! Yumuşak olun, halim selim olun, tatlı dilli olun!” diyor.

Hatta uzun bir kamçı yaptırmaya karar verdim. Filmlerde görüyorum, uzun kamçı var; elastikî, kıvrılıyor. Hatta adam eline kamçıyı alıyor, şırak bir atıyor; adamın belindeki tabancaya,

tüfeğe dolanıyor, onu çekiyor. Usta kullanıyor. İmreniyorum ben de, benim de öyle bir kamçım olsun, ben de şırak yapayım.

Bir de, maksadım bazılarını dövmek. Bazılarına kamçı lazım, sopa az geliyor. Sırtını açtıracacağım, iki elinden tutturacağım. Sırtı çıplak ya, basacağım kamçıyı... Kan çıkacak, kıpkırmızı olacak.

Neden? Kızıyorum. Demek ki kızmamam lazımmış. Tamam, kamçıdan vazgeçtim. Sipariş dursun, kamçı siparişi dursun!

Lokum gibi olacağız, yumuşak olacağız. Haşin olmayacağız. Biz yumuşak, tatlı olursak o zaman herkes İslâm'ı sever, İslâm'a gelir. Biz sert olursak, herkes:

“—Müslümanlık böyle mi? Aman aman...” der.

Kaçar veyahut şöyle sessizce savuşur, hiçbir şey demez ama korkar, ürker, savuşur.

Ankara'da bizim alt katımızda bir komşu vardı.

“—Hadi gel camiye gidelim.” diyorum. Camiye gitmiyor, namazlı değil. “—Hadi gel, cumaya gidelim.”

“—Hocam, beni mazur gör, ben gelmeyeyim!”

Ben ne mazur göreceğim; Allah emretmiş, “Gel!” diyor, benim mazur görmem olur mu? Allah'ın vermediği müsaadeyi ben verir miyim?

“—Gel...”

“—Yok, gelmeyeyim.” Niye?

“—Bir kere geldim, hacı babalar beni pişman

ettiler!” diyor. Camiye geldiğine pişman etmişler.

Herhalde bu acemi çaylak olduğu için safta duruşu acemi, hacı babalar “Öyle yapma, böyle yapma vs...” filan. Sonra herhalde oturdu; ayak öyle olacak, parmak böyle olacak...

Benim sağ başparmağım arızalı, hasta. Oturduğumuz zaman sağ ayak başparmağını dikmek lazım. Ama dikemiyorum. Hasta; ayağım normal duruyor. Hemen hacı babanın birisi geldi, dedi ki;

“—Hocam ayağını, parmağını dikmiyorsun!”
“—Kusura bakma, arıza var da ondan...” filan dedim.

Millet hemen; “Ayağını dikecektin, parmağını dikecektin, şöyle yapacaktın, eline göbeğinin altına bağlayacaktın, elini şöyle kaldır, o öyle olmadı...” filan deyince;

“—Beni, hacı babalar perişan etti, bir daha gitmem, mahvoldum!” diyor. Bir kere camiye gelmiş, mahvolmuş.

Nasıl olacak?

Öyle olmayacak. Sevdireceğiz, yumuşak olacağız.

Birisi mihrabın oraya gelmiş, saçları omuzunda, *Allahu ekber*, namaz kılıyor, gözlerinden yaşlar akıyor, çok huzurlu bir namaz kılıyor. Buradan hacı baba kızıyor:

“—Şunun saçlarına bak!”

Ama işte bak namazını güzel kılıyor. Sen işin o

tarafına bak; camiye gelmiş, huşu içinde namaz kılıyor. Bırak şimdi saçını görme. Saçının tıraşı senin istediğin gibi değil. Tamam, şimdi bunu görme;

“—Namaz kıldığına el-hamdü lillâh. Genç, modern delikanlı namaz kılıyor.” de, iyi tarafını gör, yumuşak ol.

Bir güzel huy öğrendik:

Rıfk, yumuşaklık, mülayimlik, kızmamak. Geçen gün bana bir arkadaş geldi:

“—Hocam, ben filanca yerde çalışıyorum, arkadaşlarla ters düştüm, ne yapayım?”

Sabret, yumuşak ol. Yumuşak olan bir şey uyum sağlar. Çalıştığı öbür taraf da sertmiş. O da yumuşak olsun. O da bunu sertliğinden kızdırmış veya uyumsuzluk oradan.

“—Kat’iyen uyum sağlayamıyorum.” diyor.

Sağla kardeşim, yumuşak ol. Yumuşak oldun mu uyum sağlanır, tam uyum sağlanır.

İki sert tabakanın arasına conta konuluyor. Neden? Conta yumuşak da uyum sağlıyor.

Musluğa lastik takılıyor, kösele takılıyor. Neden?

O iki sert şeyin arasında uyum sağlıyor. Yumuşak oldu mu uyum sağlar. Sertlik olunca uyum sağlanmaz. Çek valf boruda bir kum geliyor; vana kapanmıyor, su kaçırıyor.

Neden? Kum sert de ondan! Yumuşak olsa bir şey olmaz. Yumuşaklık işi hallediyor. Sertlik işleri problem çıkartıyor, mesele çıkartıyor, bozuyor. Onun için yumuşak olacağız.

Güzel bir huy öğrendik, inşaallah bundan sonra hepimiz güzel huylu olmaya gayret edelim!

c. Hacerü'l-Esved ve Makâm-ı İbrâhim

İkinci hadîs-i şerîf, bu sayfanın dördüncü hadîs-i şerîfi oluyor:

Ahmed ibn-i Hanbel'den, İbn-i Hibban'dan, Tirmizî'den, Beyhakî'den, Hâkim'den rivayet edilmiş bir hadîs-i şerîf. Abdullah ibn-i Amr ibnü'l-As RA'dan rivayet edilmiş.

Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:⁵

إِنَّ الرُّكْنَ وَالْمَقَامَ يَأْقُوتَانِ مِنْ يَأْقُوتِ الْجَنَّةِ
طَمَسَ اللَّهُ نُورَهُمَا وَلَوْ لَمْ يَطْمِسْ نُورَهُمَا لَأَضَاءَتَا
مَا بَيْنَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ

(حم . حب . ك . ت . هب . ق . عن ابن عمرو)

RE. 100/4 (*Inne'r-rükne ve'l-makâme yâkûtetâni min yâkûti'lcenneh, tamesa'llâhu nûrahümâ, ve lev lem yatmis nûrahümâ, liedâetâ mâ beyne'l-meşrıkı ve'l-mağrib.*)

Rükün; aslında “köşe, direk” demek. Buradaki rükün, Kâbe'nin *Hacerü'l-Esved* konulmuş olan köşesi demek. *Hacerü'l-Esved* kastediliyor.

⁵ Tirmizî, *Sünen*, c.III, s.421, no:804; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.213, no:7000; Dûlâbî, *el-Künâ ve'l-Esmâ'*, c.VI, s.321, no:1585; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.LVII, s.382; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.IX s.24, no:3710; Beyhakî, *Sünenü's-Suğra*, c.IV, s.41, no:1287; Abdullah ibn-i Amr ibnü'l-As RADan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XII, s.217, no:34741; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.VII, s.311, no:6373.

(*Ve'l-makàm*) Makam'dan maksat da Makam-ı İbrahim... İbrahim AS Kâbe'yi bina ederken iskele gibi bir taş kullanmış, üstüne basarak inşaatı onunla yapmış. Onun adı da Makam...

Rükün, Kâbe'nin kapısının sol tarafındadır. Kâbe'nin kapısı yüksektedir, yukarıda; aşağıda değil. İnsan ancak eşiğine elini uzatabilir. Kâbe'nin kapısı, elini kaldırdığı zamanki yerden daha yukarıdadır. Kâbe'nin kapısına geldiği zaman sol köşe Hacerü'l-Esved'dir. Sağ tarafta, biraz sağ geride de Makam-ı İbrahim vardır; İbrahim AS'ın üstüne basıp da Kâbe'yi bina etmekte kullandığı mübarek taş.

Peygamber SAS Efendimiz:

“—*Rükn* ile makam, cennetin yakutlarından iki yakuttur. *Hacerü'l-Esved* de Makam-ı İbrahim olarak kullanılan taş da kıymetli yakut taşı, cennet yakutlarındandır.

(*Tamesa'llàhu nûrahümâ*) “Allah onun, o cennet yakutu olan bu iki taşın nurlarını söndürdü, nurlarını kararttı, aldı. (*Ve lev lem yatmis nûrahümâ*) “Eğer nurlarını almasaydı, perdelemeseydi, (*liedâetâ mâ beyne'l-meşriki ve'l-mağrib.*) bunların nuru, cennet taşı olduğu için doğu ile batının arasını ışıl ışıl parlatır, aydınlatırdı!”

buyuruyor Peygamber SAS Efendimiz.

Her ikisi de kıymetli. Hacerü'l-Esved'i öpmek sevap. Hacerü'l-Esved, kendisine istilam eden, kendisine el süren, selam veren, kendisini öpen kimseler için âhirette şahitlik yapacak: “Yâ Rabbi, bu hacca geldi, umreye geldi, beni öptü,

bana elini sürdü, bana uzaktan selam verdi, istilam eyledi, şahidim.” diye şahitlik edecek. Her Kâbe’ye gidene, Hacerü’l-Esved’i istilam edene şahitlik edecek. Bu hususta hadisler var. Onun için önemli bir taş.

Peygamber SAS Efendimiz:

“—İnsan Hacerü’l-Esved’e elini sürdüğü zaman veyahut uzaktan selamladığı, “*Bi’smi’llâhi allahu ekber*” diye istilâm ettiği zaman, Allah-u Teâlâ Hazretleri ile musafaha yapmış demektir!” diyor. Söz vermiş oluyor:

“—Yâ Rabbi, ben sana bundan sonra istediğin gibi kulluk edeceğim. İyi kulluk edeceğim. Kulluğumu kusursuz yapacağım. Söz veriyorum!” demiş oluyor. Çok mühim!

Allah bizi orada söz verip de burada sözünden cayanlardan, günahlara dalanlardan eylemesin... Onun için, insan hacca, umreye gitti mi arkasından artık frenleri iyice tutmalı, iyice kendisini kontrol altına almalı, kötülüklerden korumaya dikkat etmeli.

Hacerü’l-Esved’in kıymetiyle ilgili, Makam-ı İbrahim’in kıymetiyle ilgili çok hadîs-i şerîfler var. Makam-ı İbrahim eskiden Kâbe’nin duvarı yanındaymış, sonra tavaf rahat olsun diye biraz geriye almışlar. Şimdi biraz arkada, bir camdan mahfaza içindedir.

Makam-ı İbrahim’in olduğu yerde namaz kılmak da çok sevaptır. Kâbe’nin kapısına karşı, orta yerinde, geride namaz kılmak çok sevaptır. Tavaftan sonraki vacip olan tavaf namazını, eğer durum müsaitse orada kılmak iyidir.

Durum müsait değilse orada kılmamak iyidir! Çünkü izdiham olduğu zaman tavaf edenleri engeller, o bakımdan o zaman sakin bir yerde kılmak daha sevaplı. Orada kılacağıım diye halka eza cefa vermek günahtır, vebaldır. Bunu bilmek lazım.

d. Kıyâmetin On Alâmeti

Tayâlisî, Ahmed ibn-i Hanbel, Müslim, Taberânî ve ibn-i Hibbân RA Huzeyfe ibn-i Esîd el-Gıfârî RA'dan rivayet etmişler.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁶

إِنَّ السَّاعَةَ لَا تَقُومُ حَتَّى يَكُونَ عَشْرُ آيَاتٍ الدُّخَانُ
وَالدَّابَّةُ وَالذَّجَالُ وَطُلُوعُ الشَّمْسِ مِنْ مَغْرِبِهَا
وَتَلَاثَةُ خُسُوفٍ خَسْفٌ بِالْمَشْرِقِ وَخَسْفٌ
بِالْمَغْرِبِ وَخَسْفٌ بِجَزِيرَةِ الْعَرَبِ وَنُزُولُ عِيسَى
بْنِ مَرْيَمَ وَفَتْحُ يَأْجُوجَ وَمَأْجُوجَ وَنَارٌ تَخْرُجُ مِنْ
قَعْرِ عَدَنَ تَسُوقُ النَّاسَ إِلَى الْمَحْشَرِ تَبِيتُ مَعَهُمْ
حَيْثُ بَاتُوا وَتَقِيلُ مَعَهُمْ حَيْثُ قَالُوا

(ط. حم. م. طب. حب. عن حذيفة بن أسيد الغفاري)

⁶ Müslim, *Sahîh*, c.XIV, s.94, no:5162; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müs-ned*, c.IV, s.6, no:16186; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.III, s.173, no:3033; Tayâlisî, *Müs-ned*, c.I, s.143, no:1067; Ebû Nuaym, *Hil-yetü'l-Evliyâ*, c.I, s.355; *Kenzü'l-Ummâl*, c.XIV, s.257, no:38639; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.VII, s.315, no:6381.

RE. 100/5 (*İnne's-sâate lâ tekûmu hattâ yekûne aşru ayâtin: Edduhânu, ve'd-dâbbetu, ve'd-deccâlu, ve tulûu'ş-şemsi min mağribihâ; ve selâsetü husûfin: Hasfun bi'l-meşrikı, ve hasfun bi'lmağribi, ve hasfun bi-cezireti'l-arab; ve nuzûli ise'bi meryem, ve fethü ye'cûce ve me'cüc, ve nârun tahrucu min ka'ri adene, tesûku'nnâse ile'l-mahşer, tebîtu meahüm haysü bâtû, ve takîlu meahum haysü kâlû.*)

(*İnne's-saate lâ tekûmu hattâ yekûne aşru ayâtin*) “On emare, on işaret, on olay olmadıkça kıyamet kopmaz. Kıyamet bu on olay olduktan sonra kopacak.” diyor. Onları sayıyor:

1. (*Ed-duhân*) “Duman.”
2. (*Ve'd-dâbbeh*) “Dabbetü'l-arz.”
3. (*Ve'd-deccâl*) “Deccalın çıkması.”
4. (*Ve tulûu'ş-şemsi min mağribihâ*) “Güneşin doğudan değil de batıdan doğması.”
5. (*Ve selâsetu husûfin: Hasfun bi'l-meşrikı*) “Üç tane yere batma olayı olacak: Birisi mağribte...”
6. (*Ve hasfun bi'l-mağribi*) “Birisi mağribde, batıda...”
7. (*Ve hasfun bi-cezîreti'l-arab*) “Birisi Arap Yarımadası'nda.”
8. (*Ve nuzûlü îse'bi meryem*) “İsâ AS'ın yeryüzüne inmesi.”
9. (*Ve fethu ye'cûce ve me'cüc*) “Ye'cüc ve me'cücün seddinin yıkılıp, açılıp Ye'cüc ve Me'cüc'ün yeryüzüne dağılması.”

10. (Ve nârun tahrucu min ka'ri aden) “Aden ülkesinin derinliğinden bir ateşin çıkıp, (tesûku'n-nâse ile'l-mahşer) insanları mahşere doğru sevk etmesi. (Tebîtu meahum haysü bâtû) Nerede gecelerlerse, onlarla beraber geceliyor; (ve takîlu meahüm haysü kâlû) nerede gündüzlerlerse orada gündüzlüyor. İnsanları önüne katan bir ateş...”

Bu on alâmet olmadıkça kıyamet kopmaz!

Muhterem kardeşlerim!

Şunu biliyorsunuz, biz de açıkça söyleyelim!

Bu dünya bâki değil. Bu dünya bu hâli üzere kalmayacak, dünya bozulacak, kıyamet kopacak. Bu, Allah'ın vermiş olduğu bir haber. Peygamberler bunu söylemişler. Bizden önceki peygamberler de, Peygamberimiz'den önceki peygamberler de bunu beyan etmişler. Yahudiler de biliyor, hıristiyanlar da biliyor, müslümanlar da biliyor, budistler de biliyor vs. de biliyor. Kıyamet kopacak. Alâmetleri var.

Geçen gün bir gazetede okudum. Bize gazeteler geliyor, inceliyoruz, tetkik ediyoruz:

Amerika'da Katoliklerden bir grup kıyamet kopacak diye çok korkmuşlar. Çünkü kitaplarında yazılıymış ki işte şu alamet şöyle şöyle olursa o gün kıyamet kopacak! O alâmetleri görmüşler, kiliselerin bahçelerinde titreyip beklemişler. Basına intikal etmiş bir haber. Amerika'da onlar da bekliyorlar, kıyamet kopacak diye onlar da biliyor, kıyamet kopacağını biliyorlar.

“—Ne zaman kopacak?”

Peygamber Efendimiz diyor ki: “Bana yakın!”

Tabi dünyanın yaşına göre, Peygamber Efendimiz ahir zaman peygamberi. Zaten ondan sonra peygamber yok. Peygamberimize yakın dediği, ondan sonra kopacak demek.

Ama ne zaman? O belli değil. Alâmetleri, işaretleri, belirtileri var. Ama zamanı kesin olarak belli değil. Fakat herkesin heyecanla beklediği, korktuğu bir olay!

Türkiye’de de Türkiye dışında da bu işin meraklıları var. Zaman zaman haberler çıkar, kıyamet alâmetleri hakkında birtakım heyecanlandırıcı haberler yayılır. Amerika’da da bunlar oluyor. Bakıyorsun bir haber yayılıyor:

(Jesus is coming) “Hz. İsa indi, Hz. İsa geliyor.”

Hristiyanları bir heyecan alıyor filan. Has come... “Geldi, indi...” filan diye haberler. Bunları buradan duyanlar da heyecanlanıyor, Türkiye’de; “Amerika’da böyle bir haber var.” diye herkes heyecanlanıyor. Çünkü kıyamet ne zaman kopacak diye bu işin meraklıları var. Böyle hadisler var, bu hadislerin toplandığı kitaplar var, onları okuyan insanlar heyecanlanıyor. Heyecanlanmamak da mümkün değil, belki siz de heyecanlanıyorsunuz. Ben de heyecanlanıyorum, heyecanlanmayacak bir şey değil!

Bu arkadaşlar, bu vatandaşlar, Hz. Âdem’den kardeşlerimiz bir şeyi dikkate almıyor. Peygamber Efendimiz SAS buyurmuş ki:⁷

---

⁷ Lafız farkıyla: Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.285, no:1117; Enes ibn-i Mâlik RA’dan.

إِذَا مَاتَ الْإِنْسَانُ فَقَدْ قَامَتْ قِيَامَتُهُ

(الديلمى عن أنس)

(*İzâ mâte'l-insânü*) “İnsan öldüğü zaman, (*fekad kâmet kıyâmetühû*) onun kıyameti kopmuş demektir.”

İnsanın ölümü kendisinin kıyametidir. Dünyanın kıyametinden artık ona bir şey yok, o bitti; o ölünce onun kıyameti koptu. İşte millet bu hakikati düşünmüyor.

Ölüm bize ne kadar yakın? Ne zaman olacak?

Neylersin ölüm herkesin başında; Uyudun uyanamadın olacak. Kimbilir nerde, nasıl, kaç yaşında? Bir namazlık saltanatın olacak, Taht misali o musalla taşında...

Belki bugün, belki yarın, belki yarından da yakın. Bilmiyoruz ama ölüm herkesin başında! Bakarsın bir trafik kazası olur, insan ölüverir.

Ölüm insanın özel kıyametidir. Millet bunu bilmiyor. Biliyor da buna göre kendisini ayarlamıyor. Büyük kıyamet alâmetlerinden heyecanlanıyor da ölümden heyecanlanmıyor! Hâlbuki ölüm kendisinin başında. Azrail ne zaman gelecek belli değil. Hastalanıyor, iyi oluyor. Onların hepsi işaret, sinyal. Sana geliyor, ölebilirsin, dikkat et, bu hastalıktan kalkmayabilirdin. Şimdi kurtuldun, paçayı kurtardın ama bir dahaki sefere paçayı

Kenzü'l-Ummâl, c.XV, s.1072, no:42748; *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.1615, no:2618; *Süyûtî, Câmiu'l-Ehâdis*, c.IV, s.65, no:2781.

kurtaramayabilirsin... Millet bunu düşünemiyor.

Onun için kıyamet alametleriyle ilgili konularda çok heyecanlanıyorlar. Ve bunların zamanıyla, tarihiyle ilgili çeşitli heyecanlı konuşmalar yapılıyor. Evet, bu gibi hadîs-i şerîfler var.

Duhan çıkacak.

Duhân, “duman” demek. Kıyamete yakın bir duman çıkacak, onu koklayan mü’minler vefat edecekler. Böyle bir duhan meselesi var.

Dâbbetü’l-arz çıkacak. Yerden bir mahlûk çıkacak, Mekke-i Mükerrerme’den, Safa tepesinin olduğu yerden bir mahlûk çıkacak ve insanlara hitapta bulunacak, konuşacak.

Âyet-i kerîmede var, *Dabbetü’l-arz* konuşacak:

أَخْرَجْنَا لَهُمْ دَابَّةً مِّنَ الْأَرْضِ تُكَلِّمُهُمْ أَنَّ النَّاسَ
كَانُوا بِآيَاتِنَا لَا يُوقِنُونَ

(النمل: ٨٢)

(*Ahrecnâ lehüm dâbbeten mine’l-arzi tükellimühüm enne’n-nâse kânû bi-âyâtinâ lâ yûkinûn.*) [Kıyamet yaklaştığı zaman, onlara yerden bir dâbbe (mahlûk) çıkarırız da, bu onlara insanların âyetlerimize kesin bir iman getirmemiş olduklarını söyler.] (Neml, 27/82)

Dâbbe, “yeryüzünde yürüyen, hareket eden bir canlı” demek. *Dâbbetü’l-arz*, yerden böyle bir canlı çıkacak, bu kıyamet alâmeti.

Mekke’den, Safa’dan, Safa tepesinden... Hadîs-i şerîfler öyle diyor.

Deccal çıkacak. Bir gözü kör olacak. Alnında (*Hâzâ kâfirün*) “Bu kâfirdir.” diye yazacak ama onu mü’minler okuyabilecek. Cenneti olacak, cehennemi olacak. Ama cehennem diye gösterdiği aslında cennete götüren, cennet diye gösterdiği aslında insanların cehenneme düşmesine sebep olan şeyler. Olayları insanlara çarpık gösterecek. Saptıracak. Ölüleri diriltecek. “Bak diriltiyorum, ben sizin Rabbinizim.” diye insanları kandırmaya çalışacak. Mü’minler; “Hayır, sen deccalsın, kâfirsın, bizim Rabbimiz Allah’tır!” diyecekler, mü’minler kanmayacak. Böyle bir şey. Deccal çıkacak.

Küçükten beri bunu duyarız. Rahmetli annem anlatırdı: Deccal sokaklarda çalgıyla dolaşacak. Bu çalgı neymiş filan diye camlara çıkanların boynuzları çıkacak! Camlarda donup kalacaklar, yapışıp kalacaklar diye anlatırdı. Ödümüz patlardı, biz sokaktan bir çalgı sesi duysak cama çıkmaktan korkardık. Ödümüz patlardı. Heyecan verici bir olay, olacak, çıkacak.

“—Deccaldan evvel otuz kadar Deccal gelecek!” diye de başka hadisler var. İşler biraz esrarengiz. Güneş batıdan doğacak. Üç gün, batıdan battıktan sonra güneş doğmayacak. Ertesi gün güneş doğacak mı doğacak mı diye doğudan bekleyecekler. Üç gün güneş doğudan doğmayacak, batıdan doğacak.

Bu ne demek? Bu, dünyanın ekseninin yüz seksen derece dönmesi demek. Bir şey olacak, dünya fırt dönecek. Kuzey kutbu güney kutba gelince olur bu, başka türlü olmaz!

Kuzey kutbu, güney kutba nasıl gelir?

Mıknatısiye kanunlarına göre kuzey kutba bir kuzey kutup mıknatısiyeti tesir etti mi onu iter, döndürür; güney kutup oraya gelir. Demek ki, gökten büyük bir cisim geçecek de o mu tesir edecek nasıl olacaksa eksen bir döndü mü, bu sefer batıdan; ondan sonra dünya dönmesine devam ediyor, bu sefer güneş batıdan doğacak.

Hatta soruyorlar:

“—Yâ Rasûlallah, bu üç gün güneş doğmayacak, biz namazları ne yapacağız?”

Bak, namazı düşünüyor! En heyecanlı olayda bile sahâbe-i kirâm namazı düşünüyor. “O zaman ne yapacağız?” diyorlar.

Peygamber Efendimiz:

“—Kıyas ederek kılırsınız.” diyor.

Evvelki gün nasıl kılıyordun? 12’de kılıyordun, 3’te kılıyordun, 5’te kılıyordun. İşte ona kıyasen kılacaksın.

Buradan alimlerimiz bu hadîs-i şerîften kaide çıkartıyor, diyorlar ki: Kuzey kutbunda, güneş doğmuyor batmıyor, altı ay gündüz altı ay gece; nasıl namaz kılacak? Kıyasen kılacak!

Niye? Peygamber Efendimiz, güneşin batıdan doğması hadisesinde, “Üç gün namazı kıyasen kılın!” dedi diye kaideyi oradan çıkartıyorlar.

Güneşin batıdan çıkması olacak. Yere batma olayları olacak, doğuda bir şeyler yere batacak, batıda bir şeyler yere batacak, Arabistan’da bir şeyler yere batacak.

İsa AS inecek. Domuzu öldürecek, haçı parçalayacak. İsa AS Peygamber Efendimiz'e tâbi olacak, müslüman olarak, İslâm'ı benimsemiş olarak namaz kılacak!

Hristiyanlar da İsa AS gelecek diye bekliyorlar ama İsa aAS'ın kendilerini haklayacağını bilemiyorlar. Siz haça tapıyorsunuz diye onları cezalandıracak, onu bilemiyorlar. Onlar sanıyorlar ki İsa AS onların tarafından olacak, biz de müslümanları tepeleyeceğiz. Öyle düşünüyorlar. Müslümanlarla bir savaş olacak diye hazırlanıp duruyorlar.

Sizin dünyadan haberiniz yok! Kır sefası, deniz, yaz sefası, kayak sefası, Emirgan'da çay sefası, döner kebab sefası, sefa da sefa... Ama hristiyanlar müslümanlarla "Savaşı yapacağız!" diye harıl harıl hazırlanıyor. Sizin haberiniz yok!

Yunan baş meclis başkanı diyor ki:

“—Üç seneye kadar Ege'de harp çıkabilir!”

Ona göre de hazırlanıyor. Amerika silah veriyor. Senin hazırlığın yok! Sen Ege'de plaj yapıyorsun, lüks otel yapıyorsun; o harbe hazırlanıyor.

Harp çıkar çıkmaz hemen ilk işleri her yerden saldırmak olur, Türkiye'nin istikrarı bozulsun, düzeni bozulsun diye hepsi saldırırlar. Kurt dumanlı havayı sevdiği için Türkiye'nin zayıflamasını beklerler. Onun için, şu memlekette karışıklık çıkartan vatan hainidir!

Neden? Memleketin parçalanmasına sebep olur. Öyle kritik zamanlardayız.

Milletin haberi yok. Hristiyanlar harbe

hazırlanıyor. Ne zamandan?

Amerikan reiscumhuru Reagan söylüyordu, toprağı bol olsun. Toprağı mı gömüyorlar, mermere mi gömüyorlar... O söylüyor, inanıyordu da... İnançlı bir hristiyandı. Yanında papaz gezdiriyordu, muavini papazdı, o söylüyordu. O zaman dergilerde gazetelerde yazıyorlardı. Biz, dikkat edin diye bizim dergilerimizle sizlere yazdık, duyurduk. Belki okumadınız. Siz bilirsiniz. Biz yazalım da siz okumayın. Hesabı siz verin, ben ona karışmam!

Ben yazdım mı? Yazdım. Siz de okuyacaktınız, gereğini yapacaktınız. “Şunu şöyle yapın!” deyince gereğini yapacaksınız.

Düşman harbe hazırlanıyor, sen de hazırlanacaksın! Neden? Büyüklerimiz demiş ki:

Hazır ol cenge eğer ister isen sulhu salâh

Sulh mu istiyorsun? O zaman harbe hazır ol. O zaman düşman saldıramaz.

Bütün İslâm ülkeleri fakir, bütün İslâm ülkeleri teknik bakımından geri, silah bakımından geri; bütün İslâm düşmanları, hepsi atom bombası yapıyor.

“—Çin, Türkistan’da atom patlattı!” diye bugünkü gazetelerde var.

Bizde atom yok, kuvvetli silah yok!

Ermeni 20 kilometre ilerideki köye bombayı atıyor atıyor atıyor, köydekileri kaçırıyor. Gidiyor; “Köyü istila ettim!” diyor. Bombanın kuvvetine!

Bombayı nereden alıyor? Amerika'dan alıyor.

Bomba oraya nasıl geçiyor? Türkler Ermeniler geçsin diye koridor açıyorlar. Adana'dan koridor açıyorlar, hava koridoru; Ermenistan'a uçaklar gidiyor, Azeriler'in başına bomba yağıyor. Ruslar veriyor, Amerikalılar veriyor. Fransa'da Ermeni var, Amerika'da Ermeni var; onlar taraftarlarını koruyor.

Sen taraftarını korumuyorsun. Sen ne Türkistan'ı koruyorsun, ne Azerbaycan'ı, ne Türkmenistan'ı, ne Özbekistan'ı koruyorsun! Ne de o da seni seviyor! Özbekistan'ın başkanı da seni sevmiyor:

“—Biz Özbek'iz, Türk değiliz!” diyor. Kepaze, Türkçe konuşuyorsun ya!.. “—Özbek'iz!” diyor.

Bırak canım; Özbek, Türkmen, Kırgız, Tatar... “Ben Tatar'ım, Türk değilim!” diyor. Türkçe konuşuyorsun. Haberi yok. Düşman dağıtmış, darmadağın dağıtmış; senin de haberin yok öbür tarafın da haberi yok. Düşman harbe hazırlanıyor. Onu bileceksin, sen de hazır olacaksın.

Nasıl olacak? Bu iş mantar tabancasıyla olmaz, sen de atom yapacaksın! Paşaya gideceksin, paşa senin akraban;

“—*Selâmün aleyküm!*” diyeceksin.

O sana kızar tabi, “Günaydın.” der, *Selâmün aleyküm*'ü kabul etmez. “Günaydın.” diyecek.

“—Bak paşam, bunlar hazırlanıyor, atomu yapın! Bir şey yapın, silahları geliştirin! Bırakalım şu lüksü, keyfi, sefayı; biraz emniyetimizi

sağlayalım!” diyeceksin.

Herkes yakınlarına nasihat edecek.

İsa AS inecek, bizim tarafımızdan olacak. Kur'an'ı, Peygamberimiz'in şeriatını uygulayacak.

Ye'cüc ve Me'cüc çıkacak, her tarafı istila edecek, suları kurutacak. Müthiş bir bela! Sonra onlara Allah bir hastalık verecek, hepsi kırılacak! Yoksa kimse baş edemeyecek. *Ye'cüc ve Me'cüc* insanları sıkıştırarak. Çinliler midir, bilmiyoruz... Çinlilerin bir buçuk milyar nüfusu var, boyuna gelişıyorlar. Önünde kimse duramaz. Ne Rusya, ne Amerika, ne bir başka ülke... Duracak hal yok!

Kazakistan'ın Çin'le hududu var, Çin'den Kazakistan'a bir milyon insan geçiyormuş, yerleşiyormuş. Kazakistan bir şey yapamıyormuş. Hudutlar laçka! Bir milyon Çinli Kazakistan'a geçiyormuş. Mehir de ucuzmuş, nikâhlanma ücreti ucuzmuş.

Kazakistan'dan bir profesör geldi, o anlattı.

Bir milyon kişi geçiyormuş, evlenmek de kolaymış. Parasını veriyormuş, nikâh için gerekli mehir, ücret elli dolarlık filan bir şeymiş. Ev tutmak kolaymış. Ne oldu?

Kazakistan oldu Çin! Oradaki kızlarla da evleniyor da... Rusya filan önünde duramıyormuş. Hudutlar filan laçkaymış, gevşekmiş. Oradan gelenler anlatıyorlar. Her tarafta yayılıyor.

Amerika Vietnam'a yayılmasın diye orada harp etti; pek başarı sağlayamadı. Hindistan'ı biraz

güçlendirmeye çalışıyor, kıydan kenardan tutmaya çalışıyor ama işte Ye'cüc Me'cüc çıkacak! Çinli midir bilmem ne midir, bilmiyoruz. Çinli diye tahmin ediliyor. O çıkacak.

Sonra, Aden'den bir ateş çıkacak, insanları önüne katıp koyun güder gibi götürecektir. İnsanlar nerede durursa başlarında duracak, ne zaman hareket ederlerse arkasından hareket edecek.

Böyle kıyamet alâmetleri olacak, ondan sonra kıyamet kopacak. Bunlar olmadan kıyamet kopmaz, diyor.

Allah-u Teâlâ Hazretleri bizi mutlu, huzurlu, ibadetli, taatli, güzel bir ömür sürmeye muvaffak etsin... Başımıza böyle musibetler, belâlar getirmesin... Rızasına uygun hareket eden kullar olmayı nasib eylesin...

Bir hadîs-i şerîfte bildiriliyor ki:

“—Kıyamet insanların en kötülerinin başına patlayacak!”

Neden? Duhan çıkacak, iyiler ölecek. İyi insanlar ölecek artık, ondan sonra kıyametin belâları kötü insanların başına yağacak.

Allah, bizden uzak eylesin... Biz iyi müslüman olursak uzağa gider; biz bozulursak yakına gelir. Kıyametin gelmesi elastikîdir. Millet bozulursa, kıyamet çabuk kopar; millet âbid, zahid, salih, ibadet ehli olursa, ne olur? Uzağa gider.

Mübarek kardeşlerim!

Allah bizi ibadet ehli, sevdiği kullardan eylesin... Allah hepinizi dünya ve ahiretin her türlü

kötülüklerinden korusun... Hepinizi cennetle cemâliyle müşerref eylesin... Hem dünyada, hem âhirette aziz ve bahtiyar eylesin...

Fâtiha-i şerîfe mea'l-besmele!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
09. 06. 1996 - İskenderpaşa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİNE PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
KÜRSÜ